

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, is veroordeeld in een strafrechtelijke procedure. Hij klaagt bij de Hoge Raad over de lengte van deze procedure en over het uitblijven van een toewijzing van compensatie voor de overschrijding van de redelijke termijn. De Hoge Raad heeft overwogen dat inderdaad sprake is van vertraging in de procedure, aangezien het arrest van het gerechtshof pas vijf jaar later daadwerkelijk aan verzoeker is betekend. Echter, de Hoge Raad zag geen aanleiding consequenties te verbinden aan deze overschrijding. Verzoeker stelt bij het Hof onder verwijzing naar artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces) dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn en dat geen effectief rechtsmiddel openstond in de zin van artikel 13 EVRM, aangezien hem geen compensatie voor de overschrijding van de redelijke termijn was toegekend.

Het Hof constateert dat verzoeker bekend was met het feit dat een strafrechtelijke procedure tegen hem gevoerd werd, en dat hij daarom kon verwachten dat een arrest gewezen zou worden. Toch heeft verzoeker nagelaten contact te zoeken met zijn advocaat. Daarnaast bevond verzoeker zich in Italië in detentie ten tijde van de pogingen tot betekening van het vonnis, waardoor het vonnis hem in redelijkheid nooit heeft kunnen bereiken. Gelet op genoemde omstandigheden overweegt het Hof dan ook dat het gedrag van verzoeker niet aan Nederland toegerekend kan worden. Het Hof acht de klachten kennelijk ongegrond en wijst deze af op grond van artikel 35 lid 3 (a) en lid 4 EVRM.